

II. Лъжовно-класиченъ епосъ.

1. Въ XVII. вѣкъ у Франция се появила особна литературна насока, извѣстна подъ име *французки класицизъмъ*, или, както по-сетнѣ го нарекли, *псевдокласицизъмъ*. Тази епоха произлѣзла прѣко отъ великото историческо движение, познато подъ име *епоха на възраждане наукитѣ и искусства* въ Европа. То се е ознаменovalo съ това, че благоговѣяли прѣдъ произведенията на класичнитѣ народи — древнитѣ Гърци и Римляни, увличали се и грижливо изучвали тия произведения. Високитѣ образци на древността били приети за идеалъ, за най-добра проява и израъ на човѣшкия гений. И европейскитѣ учени, които пълнѣли блѣскавия дворъ на французкия кралъ, Людовика XIV. († 1715 г.) и които се наричали *класици*, старали се, колкото можело повече и по-точно, да копиратъ въ своитѣ произведения добритѣ древни писатели. Тия класици въ сегашния вѣкъ справедливо сж наречени *псевдокласици*, защото приели за сжщественно самата форма, вънкашната обстановка на живота, изказана въ образцитѣ. Тѣ прѣзирали всичко, което не можало да се намѣри въ образцитѣ: народната поезия и изобщо всичко народно, което не приличало на римското или грѣцкото, считало се недостойно за поезията. Писателитѣ забравялъ, че е французинъ и че пише за французи, които си имали вече свои форми на живота: той се прѣдставявалъ за древенъ грѣкъ или римлянинъ, и употребявалъ ония поетични форми и украси, които намиралъ само у класицитѣ. И Илиада и Одисея, наречени епопеи, като извѣстна форма на епичната поезия, която прѣдставява героичната епоха на народния животъ, ставатъ неоспорни образци за лъжовнокласичнитѣ писатели: по образеца на тия паметници, тѣ наченали да създаватъ своитѣ *искусствени епопеи*. Такива искусствени поеми сж: *Освободения Иерусалимъ* отъ Торквато-Тасо у Италианцитѣ (XVI в.), *Лузиада* отъ Камоенсъ у Португалцитѣ (XVI в.), *Изгубения Рай* отъ Милтонъ у Англичанитѣ (XVII в.), *Хенриада* отъ Волтеръ у Французитѣ (XVIII в.), *Месиада* отъ Клопштокъ у Нѣмцитѣ (XVIII в.), *Росиада* отъ Херасковъ у Руситѣ (вижъ *Освободения Иерусалимъ*, *Лузияда*, *Изгубения Рай*, Христ. т. II).

2. Названията на по-многоото отъ тия произведения съ окончание *ада* и *ида* показватъ, че тѣ сж подражание на Илиада